

[Undervisningsministeren]

viser sig at være et flertal for at udvide personalerammerne, og i samme øjeblik det er tilfældet, har ressortministeren, altså undervisningsministeren, mulighed for at sige til institutionerne: nu er I stillet frit. Men det kunne jeg ikke gøre, før jeg med en vis sikkerhed kunne vide, om personalerammerne blev udvidet.

Man kan så til slut stille det spørgsmål, om ikke man burde have en anden form for personalerammer, for hvis personalerammernes formål er f.eks. at sikre, at man ikke sparer alt andet end personalet væk, så forekommer det som lidt af en omgåelse, at man så at sige ved siden af personalerammerne ansætter det samme personale, nemlig i form af, at man bestiller et selskab. Den overvejelse kan jeg love spørgeren at vi gør os i undervisningsministeriet, og den tror jeg også man gør sig i finansministeriet. Men nu har jeg givet forklaringen på, hvordan sagen opstod, og hvorfor en minister ikke egenhændigt kan bryde sine personalerammer.

**Jytte Andersen (S):**

Jeg tror ikke, ministeren kan bestride, at det, der har været tale om, er, at der har skullet overføres 14 mill. kr. fra lønkontoen til fremmede tjenesteydelser, og det er det, der har udløst utrygheden, bl.a. på Københavns universitet, fordi man har fået den opfattelse – og den har ikke været ubegrundet – at man så privatiserede rengøringen. Det har betydet, at den lille del, som ministeren omtaler, rent faktisk er 100 rengøringsassistenter på Københavns universitet, som allerede havde modtaget deres afskedigelse, men den er nu blevet trukket tilbage, og det vil jeg godt takke ministeren for.

Jeg måtte forstå svaret sådan, at der ikke var sket noget. Sagen er jo den, at der er sket noget, for ministeren har trukket sit forslag, som betød de nævnte konsekvenser for Københavns universitet, tilbage, og det skal ministeren have tak for. Men jeg fik ikke svar på, om ministeren også trækker sit forslag tilbage vedrørende de andre højere læreanstalter, og det var det, mit spørgsmål gik ud på.

**Stavad (S):**

Nu forstår jeg på undervisningsministeren, at dette intet har med ideologi at gøre, og det

glæder mig selvfølgelig, hvis det forholder sig på den måde.

Men jeg vil godt spørge ministeren, om det så også indebærer, at ministeren ikke på et senere tidspunkt vil forsøge noget tilsvarende uden forinden at have forhørt sig i folketinget om, hvorvidt der i stedet for er et flertal for at udvide personalerammerne, og om ministeren er enig i, at den løsning, der nu foreligger, er langt den sagligste og langt den bedste.

**Undervisningsministeren (Bertel Haarder):**

Selvfølgelig gælder den udvidelse af personalerammerne også andre institutioner. Der er ikke tale om, at Københavns universitet får særbehandling. Men jeg gentager: det var ikke noget, jeg selv kunne have gjort. Vi er nødt til at overholde de personalerammer, vi har, og jeg vil også gerne gentage den indrømmelse, at personalerammer ikke forekommer særlig hensigtsmæssige, når man kan omgå dem ved at gå over til rengøring ved selskab; den sag vil blive overvejet i forbindelse med fremsættelse af finanslovsforslaget næste år.

Når hr. Stavad nævner det spørgsmål igen, om det har noget med ideologi at gøre, vil jeg gøre opmærksom på, at det har så lidt med ideologi at gøre, at jeg faktisk læste om sagen i avisen. Det var altså ikke noget magtbud fra oven, fra finansministeren eller fra undervisningsministeren, nej, det var såmænd ministeriets nansomme måde at leve med personalerammerne på, og det må man lige forstå. Det er der i øvrigt adskillige af institutionerne som udmærket har forstået.

Når hr. Stavad så spørger, om jeg nu vil indrømme, at det er det bedste, at man gør rent ved offentligt ansat personale, vil jeg svare: nej, det vil jeg bestemt ikke indrømme, for det ville jo være ideologisk, hvis man på den måde på forhånd sagde, at kvaliteten afhænger af, om man nu er offentligt ansat eller privat ansat. Jeg troede, at det, vi var enige om, og det, som jeg i hvert fald er enig med fru Ritt Bjerregaard om, er, at vi skal vælge den løsning, der er billigst og bedst i hvert enkelt tilfælde. Jeg tror ikke på alle de argumenter, der er fremkommet om, at det er langt det billigste og bedste i offentlig regie. På den anden side ønsker jeg at nagle universiteterne fast til deres ansvar for bedst